

Antidogma - Katasztrófaéra: túlélni az összeomlást

2013 július 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Akár tetszik, akár nem, az emberiség egy olyan korszakhoz érkezett, amikor a nagy rizikótényezők konvergenciája eddig még sohasem tapasztalt nagyságú és mind az egyének, mind az államok szintjén beláthatatlan következményekkel járó válságokat gerjeszthet.

Már több mint hétmilliárdan vagyunk a Földön, és egyre többen a nyugati vagy amerikai fogyasztási modell szerint életet akarnak élni.

A népesség és a fogyasztás szakadatlan növekedése azonban óhatatlanul is az objektív valóság falába fog ütközni, mégpedig inkább előbb, mint utóbb.

Először is, az energia- és nyersanyagigény exponenciálisan növekszik, miközben a források kezdenek kimerülni, nevezetesen az olcsó kőolaj, amely pedig alapvető fontosságú a globalizált piacgazdaság zavartalan működéséhez. Olcsó kőolaj nélkül nincs szállítás, nincs termeléskoncentráció, nincs lépcsőzetes gazdálkodás, tehát modern életmód sincs, mert a városi agglomerációk éppen időben történő ellátása is lehetetlenné válik, nem beszélve bolygónk hétmilliárd lakójának az élelmezéséről.

Másodszor, a mezőgazdaság mind jobban függ az ugyancsak egyre ritkuló édesvízforrásoktól, miközben a gépesítés mint a zöld forradalom pillére, szintén a kőolajtól függ. Ráadásul az intenzív mezőgazdasági művelés kimeríti a földet és tovább terheli az ökoszisztémát, amelyre pedig a nyugati életmód már amúgy is roppant nyomást gyakorol hatalmas mennyiségű hulladék és minden elképzelhető formájú szennyezés formájában, környezeti, egészségügyi, élelmezési, biológiai katasztrófákkal fenyegetve világszerte. Eközben vészesen

hanyatlak a biodiverzitás, a szárazföldön és a tengerekben megállíthatatlanul és egyre gyorsabb ütemben folyik az állat- és növényfajok kipusztulása, a kedvezőtlen éghajlati változások által súlyosbítva. Mindennek drámai következményei lesznek a világ népességére, a mezőgazdasági termékek árrobbanásával, éhínségekkel és egyre gyakoribbá váló éhséglázadásokkal, háborúkkal, a politikai extrémizmus erősödésével és történelmileg is példátlan migrációs hullámokkal.

Harmadszor, mivel gazdasági rendszerünk a növekedésen alapul, bármire készek vagyunk a növekedés fenntartásáért, még a vég nélküli eladósodásra is, holott teljesen nyilvánvaló módon a valós növekedés folyamatosan csökken a '70-es évek óta. A leginkább eladósodott országok között (mint Japán és az Egyesült Királyság) legveszélyesebb helyzetben a világ jelenleg még vezető gazdasága, az Egyesült Államok van, egészen kolosszális adóssággal: államadósságának mértéke 17 ezer milliárd dollár, a vállalatok, bankok és háztartások adósságával együtt 50 ezer milliárd, ha azonban hozzávesszük a társadalombiztosítás és a bankok mérlegen kívüli adósságát is, akkor 250 ezer milliárd dollárra tehető az összeg. Gyakorlatilag visszafizethetetlen. Annál is inkább, mert az olyan feltörekvő gazdaságok, mint Kína, India és Brazília, elbűb-utóbb kétségbe fogják vonni a dollár nemzetközi tartalékvalutaként játszott szerepét. Akkor pedig az USA gazdasága stagnáló válságból hiperinflációs válságba fog átblenni, katasztrofális következményekkel – sajnos – nem csak az amerikaiakra nézve.

Világunknak, a bőség és pazarlás világának vége, rövidesen beköszönt az ínség és hiány korszaka. Márpedig a történelem és az antropológia azt tanítja, hogy az ember mint biológiai tényező – akár csak az összes emlős – harcol a forrásokért, a területért és a szaporodásért. A hiány tehát elkerülhetetlenül a feszültségek növekedéséhez, vagyis háborúhoz, a politikai szélsőségek térnyeréséhez, éhínségekhez, tömeges népvándorlásokhoz fog vezetni. A világnépesség exponenciális növekedésének és fogyasztási módjának konvergenciája a források kimerülésével, az ökológiai problémák súlyosbodásával és végül a pénzügyi rendszer összeomlásával az általunk ismert globális gazdaság végét vetíti előre – maximum egy évtizeden belül. Az elkövetkező években a szociális, politikai, gazdasági, energetikai, ökológiai és pénzügyi kockázati tényezők csak egymást fogják erősíteni anélkül, hogy bármi is megfordíthatná a tendenciát egészen addig, amíg egy kiszámíthatatlan esemény, az „utolsó cseppnyi” megrázkódtatás össze nem omlasztja az egész jelenlegi struktúrát.

Számos társadalmi, gazdasági, földrajzi, kulturális és antropológiai tényező fogja befolyásolni a csapás kiterjedését és sebességét. A globális válságra legjobban felkészült országok között mindenképpen a hagyományosan rendkívül szolidáris társadalmú és homogén népességű Japánt említhetjük, amely a 2011. márciusi tóhokui földrengés és szökőár során is példamutató helytállásról tett tanúbizonyságot (ellentétben például a Katrina hurrikán idején mutatott amerikai fejtelenséggel). Rajta kívül még Oroszországnak jók az esélyei az általános összeomlás átvészelésére (elegendő természeti erőforrás, a nehézségekhez szokott kultúra, alacsony népesség egy rendkívüli mezőgazdasági potenciállal rendelkező óriási területen), és kisebb mértékben a skandináv országoknak (feltéve, hogy képesek lesznek megbirkózni a bevándorlással), néhány dél-amerikai fehér állammal (Argentína, Chile, Uruguay és valószínűleg Brazília) meg talán Kanadának (ha nem destabilizálja vagy egész egyszerűen nem anektálja a déli szomszédja).

Krizisvelő képességüket tekintve a legtörekényebb országok Nyugaton az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság és Franciaország, a harmadik világban Egyiptom, Nigéria, Pakisztán és Szaúd-Arábia, és mindenhol a metropoliszok, Mexico Citytől Lagoson, Párizson, Londonon, Atlantán, New Yorkon és Los Angelesen át Delhiig, amelyek minden valószínűség szerint városi gerillaharcok és tömegmészárlások színterei lesznek. Míg 1950-ben a világnépesség 30 százaléka élt városi övezetben, 2030-ra ez az arány 60 százalékra fog nőni, és már most is 25 olyan város van a világon, amelynek a lakossága meghaladja a tízmillió főt. A közeljövő kínai, indiai és nyugat-afrikai megapoliszaiban akár 50 millióan is élhetnek majd, de hogy közülük hányan fogják túlélni az általános összeomlást, az már más kérdés. Rousseau „Vissza a természethez!” jelszava napjainkra aktuálisabbá vált, mint valaha volt, de immár nem pusztán filozófiai elvként, hanem a szó szoros értelmében véve.

MD. 2013. VII. 3.

Gazdag István - antidogma.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
